

[Ømann.]

Finansministeren vil måske indvende, at al denne snak ikke nytter, så længe folk ved, at mandskabsindsatsen alligevel er svag. Her vil jeg gøre ministeren opmærksom på, at den danske befolkning er vel-trænet i tinning og spil og meget vel kan vurdere odds. Lad notarius publicus eller en EDB-maskine udtrække et betydeligt udsnit af retfærdige og uretfærdige, som skal have deres regnskaber endevendt. Jeg tror, man skal pege på, at metoden er anvendt med succes andre steder. Hvis skattevæsenet ikke kan fordoje alle de oplysninger, som toldvæsenet vitterligt afgiver, ja, så må man koncentrere afbenyttelsen om bestemte brancher eller lokaliteter og udnytte krydsrevisionens muligheder. Det skal hurtigt rygtes, at lynet slår ned hyppigere end tidligere, og der er her ikke tale om nogen terror; men der er tale om at afværge en terror!

Vi ved, at der i befolkningslag, som de fleste her i tinget vel ikke kender meget til, sker erhvervelser af meget kostbare forbrugs- og indbogenstande, møbler, malerier, tæpper, frimærkesamlinger og møntsamlinger. Disse ting fungerer i mange velhavende familier som inflationssikrede opsparingskonti. Når man vælger at give afkald på forrentningen, er det naturligvis i mange tilfælde, fordi anskaffelsesummerne har en noget blakket oprindelse. Naturligvis skal man se på kundekonti i de forretninger, hvor disse ting erhverves; naturligvis skal man om fornødent have adgang til dagligstuerne og se, hvad der hænger på væggen. I samme miljøer trives byttehandler uden om skatteregnskabet, maskerede udlodninger over aktieselskabers omkostningskonti. Hvad disse aktiver angår, tror jeg, tiden er inde til at kræve, at de også skal op på selvangivelsens formuerubrik.

Alt dette er midler, som jeg tror på forbavsende kort sigt vil kunne højne skattemoralen til gavn for valutakassen, men der findes ét middel, som er endnu mere probat og hurtigt virkende. Socialistisk folkeparti har for godt 3 ugers tid siden skrevet et, tror jeg da, venligt brev til finansministeren og opfordret ham til to foranstaltninger, som vi mente ville have mening og gøre nytte netop i den nuværende økonomiske situation, nemlig at gennemføre dels en valutareform, en revaluering kunne man kalde

det, så at 1 krone får den værdi, som en 10-krone nu har — det ville spare en kolonne i mange bogholderier og få folk til igen at bukke sig efter en tabt 10-øre — dels naturligvis i forbindelse hermed at foretage en pengeombytning; så kunne vi få nogle kønere pengesedler — det var vel ikke af vejen — men vi kunne også ved en ombytning og registrering af samtlige pengeværdier, fordringer og pantebreve få interessant ting frem, ganske som man gjorde den 23. juli 1945. Vel, regeringen har ikke benyttet denne idé. Bestræbelserne for at bekæmpe skattesnyderiet har altså deres grænser. Jeg er klar over, at der kræves visse forberedelser; men der kræves ingen forberedelser til at træffe beslutninger.

Vor forespørgsel har en anden afdeling, og hvad denne afdeling angår, vedrørende værdistigningerne, er jeg knap så tilfreds med finansministerens holdning og tone. Jeg hæftede mig forleden dag meget ved statsministerens krigserklæring over for inflationen. Jeg røstes over hans skildring af, hvilken skade inflationen forvoldte lønmodtagerne. Her er jeg ganske enig med statsministeren; også rørende enig, når han føjede til, at de grupper, som har haft den største varige fordel af inflationen, er besidderne af jord og fast kapital, som har kunnet opnå betydelige værdistigninger. Men enigheden hørte unægtelig op, da statsministeren dernæst konkluderede, at derfor skulle lønmodtagerne nu betale. Jeg må sige, der blev kun lidt af det rørende tilbage.

Skattesnyderierne skal andre jo betale, og på samme måde ligger det med de værdistigninger, som statsministeren så rigtigt er opmærksom på. De kommer ikke ud af den klare majhimmel. Andre skal betale dem og finansiere dem. Højere jordpriser understøtter tendenser til forhøjet omkostningsniveau, mulighederne for oppresning af byggepriserne skaber en inflationsbefængt branche, som vi ved er af stor økonomisk vægt i vor samfundsøkonomi. Værdistigningerne giver rum for forøgede lånemuligheder, som atter skaber trængsel og krise på obligationsmarkedet og får renten til at stige, den rente, som i dansk erhvervsliv er blevet et ganske alvorligt omkostningselement.

Disse værdistigninger og arbejdsfrie indtægter er selv et udslag af inflationen, men samtidig er de stærkt medvirkende til, at